

JIŘÍ ZMOŽEK

Už mi
lásko
není
20 let

Markéta Zahradníková

Už mi
lásko
není
20 let

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Markéta Zahradníková, 2024
Cover © Daniel Pocar, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4797-9 (pdf)

Markéta Zahradníková

Už mi
lásko
není
20 let

JIŘÍ ZMOŽEK

Obsah

I. Jiříku, zazpívej	7
II. Mít svého velitele	25
III. Nejmladší důchodce	39
IV. KKD	59
V. Čtyřicátý zbrojnoš v padesáté řadě	77
VI. První vlaštovka	97
VII. První v Kartágu i v Římě	115
VIII. Napiš mi písničku!	137
IX. Budou ti hrozně závidět	155
X. Darinka a latifundista z Nikaraguy	175
XI. Šel jsem světem	197
XII. Dobrý nezpěvák	219
XIII. Královna dobré nálady	235
XIV. Ten nejtěžší úkol	253
XV. Mému srdci nejbližší	267

*Naším dětem, vnukům, přátelům
a Ivetce, bez které by tato knížka nevznikla*

I.

Jiříku, zazpívej

Tatínku, jak se z tebe stal muzikant?

Myslím, že muzikantem se člověk nestává, muzikantem se člověk rodí. Dostaneš do vínku talent a spolu s ním i nadšení pro danou věc. V mém případě byl na začátku zájem okolí, všichni chtěli, abych něco předváděl. Pořád mě pobízeli: „*Jiříku, tož nám něco zazpívej.*“ Bylo to zřejmé hned od začátku, už když mi maminka zpívala. Odjakživa jsem uměl všechno zopakovat, jakýkoli tón či akord, rytmus, který mi zatleskali. Když mě pak naučili noty, četl jsem je jako noviny a slyšel je v hlavě. Řekl bych, že jako první si mého nadání všiml strýc Janek, bratr mého tatínka. Žil na severní Moravě, stejně jako celá tatínkova rodina, jezdil jsem k nim odmalička na prázdniny. Strýc mě tenkrát naučil svou oblíbenou písničku *Šedí muška na štáně*. Byly mi tak nanejvýš tři roky. Tehdy jsem poprvé poznal, jak chutná úspěch, všichni mě chválili. Asi jsem posluchače strhnul svým nadšením. Já totiž vždycky zpíval s vervou, vlastně tak dělám dodnes všechno, na dvě stě procent.

Takže tě bavilo zpívat, protože tě chválili?

Každé dítě touží po uznání, pochvala je nejlepší motivace. Taky jsem nevystupoval zadarmo, zpravidla mě odměnili, třeba bonbónem. Nejradši jsem zpíval Jankově ženě, tetě Anušce. Měla totiž malý krámeček, kde prodávala nanuky. Tehdy byl v obchodech jen jeden druh, stál asi padesát

halířů. Pořád jsem tam chodil škemrat: „*Ťotka, daj mi nanučka.*“ Ona se vždycky smála: „*Ale Jiříku, dyť už si dostal.*“ Nakonec jsem ji vždycky obměkčil. Vlastně jsme spolu obchodovali, za jeden nanuk jedna písnička.

Podle fotek jsi byl hrozně roztomilý.

Asi ano, možná proto mě už jako čtyřletého obsadili do role ve školním představení, na které moc rád vzpomínám. Chodil jsem teprve do školky a byl jsem na jevišti nejmladší. Hráli jsme *Sněhurku a sedm trpaslíků*. Svěřili mi roli Šmudly. Mým jediným úkolem bylo jíst krupici s kakaem a pořádně se ušmudlat. Maminka mi ji uvařila do nerozbitného plechového hrnečku. Jenže já jsem si to všechno snědl dřív, než představení začalo. Naštěstí mě zachránil náš pan školník, byl to anděl, uměl vyřešit každou situaci. Rychle mi doběhl uvařit novou a mohli jsme zvednout oponu. Diváci se pak smáli pokaždé, když jsem se objevil na scéně.

Pak přišla školní léta a já jsem si snadno a rychle vydobyl pozici třídního šaška. Spolužáci mě při každé příležitosti pobízeli, ať něco předvedu. Sedl jsem za klavír nebo vzal harmoniku, když nebyl po ruce žádný nástroj, vystačil jsem si s hlasem.

Zpívat tě učila maminka?

Určitě, jen si vzpomeň, jak nádherný měla hlas. Ona byla nesmírně talentovaná, stejně jako její sestra Věra. Když zpívaly společně, všichni ztichli a poslouchali. Byly to krásné dvojhlasy. Nemyslím takové ty jednoduché, jaké slýcháme na zábavách. Maminka prostě muziku cítila, i když neměla žádné hudební vzdělání. Takže jestli se hudební nadání dědí, pak ho mám po mamince.

Proto jsem s ní vždycky rád zpíval, i později, když se rodiče rozvedli a ona od nás odešla. Měli jsme jednu takovou

zamilovanou. Zpívali jsme ji až do její smrti. Jmenuje se *Góralu, czy ci nie żal*. Není sice moravská, ale je tak krásná, jako by byla. Vznikla prý někde v horách na pomezí Slovenska a Polska. Mimochodem, víš, že máme trochu polské krve? Tatínkův otec, děda Georg Zmožek, pocházel z Polska.

A co jsi zdědil po svém tatínkovi?

Je toho mnoho, ale přál bych si podědit víc. Tvůj děda byl totiž v určitých ohledech geniální. Co neměl v genech, naučil se na věhlasném Baťově učilišti. Už jen uspět u tamních přijímacích zkoušek vyžadovalo mimořádné schopnosti, přijímali jen hrstku z mnoha uchazečů. Měl disciplínu a soustředění, byl velice systematický, učil se skvěle. Dokonce ve škole doučoval spolužáky, kteří mu za to nosili jídlo. Všichni věděli, že je z chudých poměrů. Pamatuji si, s jakým údivem jsem listoval jeho sešity. Používal dvoubarevnou propisku, důležité věci si rovnou zapisoval červeně. Byl schopen radit správně priority, rychle kombinovat, měl skvělé analytické myšlení.

Díky špičkovému vzdělání získal tatínek prominentní postavení. Absolventům té školy se říkalo „Baťamani“ a patřili na Zlínsku k elitě. Nic na tom nezměnila ani válka a převrat. Když jsem byl malý, řídil tatínek asi padesát chlapů v místní fabrice. Zodpovídal za úsek, který vymýšlel a vyráběl formy na boty, přesnost se tam měřila na setiny. Úkol přesně pro mého tatínka, mohl uplatnit své pedantické sklony. Byl jsem ještě malý, ale přece jsem vnímal, jak ho podřízení měli rádi a jaký měl respekt.

Baťa měl zřejmě vliv na celé tvé dětství, narodil ses přece na Baťově.

Pravda, místu, kde jsem vyrůstal, se říkávalo Bahňák, protože tam bývaly jen bažiny. Baťa všude vysázel topoly,

pozemky vysušil a postavil na nich novou čtvrť. Moderní, elegantní, rozlehlou cihlovou zástavbu i s celou infrastrukturou. Slouží lidem dodnes. Tehdy se uchytil nový název: Baťov. I naše rodina bydlela v domě, který postavil Baťa. Vedle stál hotel Společenský dům, naproti byl obchodní dům, uprostřed krásný park, kousek dál fabrika. Všechno vybudoval on. I školka a škola, do které jsem chodil, vznikla jeho zásluhou.

Většina tamních obyvatel měla pana Baťu v úctě, protože na své dělníky myslel. Nehromadil majetek, většinu prostředků investoval do rozvoje a do lidí. Dnešní podnikatelé by si z něj měli brát příklad. Pořád se řeší, kolik má kdo miliard, ale kolik kdo postavil bytů pro své zaměstnance, nikde neslyším. Proto byl tak oblíbený, lidé na Zlínsku mu za hodně vděčili. Můj tatínek s oblibou vyprávěl různé historky, které se o panu Baťovi tradovaly. Například mi popisoval, jak si Baťa vybíral spolupracovníky. Třeba pozval uchazeče na oběd a sledoval, zda si bude počínat po jeho vzoru. Nechal na talíři půl knedlíku a čekal, jestli ho ten člověk napodobí. Kdo zhltl všechno, ztratil v Baťových očích kredit. Zajímavý přístup, inspirativní. Můj tatínek byl Baťovým myšlením hodně ovlivněn.

Znamená to, že byl náročný?

Že tě vedl k disciplíně a držel zkrátka?

To ne, byl mírumilovný a hodný. Do ničeho mě nenutil, nikam mě netlačil. Měl jednu výjimečnou schopnost, uměl být laskavě přísný. Lidé bývají buď laskaví, nebo přísní, spojit to umí málokdo. Dodnes obdivuji trpělivost, se kterou mi každý den znovu a znovu opravoval trojkolku. Nikdy se nezlobil, že jsem ji zase rozbil. Měli jsme v ulici takový malý svah, sjížděl jsem ho pořád dokola. Pedály jsem vůbec nepotřeboval, nahoře jsem to rozpálil a dole se

vyboural. Tatínek se ničemu nedivil, druhý den ji odnesl do práce a tam mi ji spravil. Myslím, že se ve mně viděl, že byl tím typickým pyšným rodičem. To víš, každý mě chválil, jaký jsem šikovný kluk, navíc jedináček.

Ale jeho spíš zajímal sport, fandil tvému nadšení pro hudbu?

To bych rád upřesnil, on nebyl žádný velký sportovec. Angažoval se především jako manažer. Jeden čas měl důležitou funkci v československém boxu, byl mezinárodním rozhodčím. Mohlo mi být asi deset, když k nám domů přišel vítěz londýnských olympijských her z roku 1948 Július Torma. Veliká sportovní hvězda a já ho oslovoval „strýcu“. Ostatně i mě sport zajímal celý život, bavilo mě soutěžit. Hrával jsem fotbal, ping-pong, šachy, golf, vše na celkem slušné amatérské úrovni.

Někde jsem našla zmínku, že jsi dokonce vedl atletické družstvo na závodech ve Znojmě.

A soutěžil jsem v trojskoku, v hodu kladivem a vrhu koulí. Ale to byly jen takové amatérské pokusy, rozhodně jsem nepatřil ke špičce. Každopádně jsme měli na Baťově pro sport výborné podmínky, hned vedle školy bylo hřiště a atletický ovál. Nejspíš proto u nás vyrostlo hned několik skvělých sportovců. Do třídy se mnou chodil veslař Pavel Svojanovský, který spolu s bratrem Oldou získal v Mnichově v roce 1972 stříbrnou olympijskou medaili. Nebo atleti Jarda Otépka a Jura Vavřík. Další sportovní hvězdou, která naši školu, byť krátce, navštěvovala, byl Josef Odložil. Byl sice o pět let starší, ale dobře si pamatuji, jak jsem ho z oken naší třídy s obdivem sledoval. Trénoval na tom školním oválu, kroužil pořád dokola a já chtěl být jako on. V roce 1964 na olympiádě v Tokiu pak získal stříbrnou medaili v běhu na 1 500 metrů. Bylo zvláštní, že jsme vlastně všichni končili

jen stříbrní. Na zlato nikdo z nás nedosáhl. I já jsem později na hudebních festivalech končil nejlépe druhý.

Takže líheň sportovců, jen ty ses odrodil a zběhl ke kumštu.

Kdepak. Znáš Vlastu Peterkovou, tu herečku? Tak ta se mnou taky chodila do školy. Nebo Jura Kotásek, známý zlínský architekt. A Vojta Drbal, ten se nakonec stal ředitelem naší školy. V mém případě však nakonec vyhrála láska k muzice. Mé hudební nadání bylo patrné a rodiče do něj vkládali velké naděje. Alespoň soudě podle toho, jak bezhlavě investovali. Představ si, že mi koupili křídlo, stálo je sto dvacet čtyři tisíc korun ve staré měně. Vsadili všechno na můj talent. Byli jsme v Otrokovicích jediní, kdo vlastnil tak drahý hudební nástroj. Ta zpráva se okamžitě roznesla, známí si ho chodili prohlížet. Mně bylo tehdy asi šest let, zrovna jsem začal chodit do školy a už jsem byl majitelem takového klenotu. Tím spíš všichni uvěřili, že mám mimořádné nadání, že ze mě vyroste klavírní virtuóz. Vlastně se s tím počítalo. Tak si pak představ ten všeobecný šok, když mě děda Jindřich v hudebce přihlásil do houslí.

Proč to udělal? Měl radši housle než klavír?

Dodnes jsem nenašel kloudné vysvětlení. Poslali ho se mnou k zápisu, aby všechno zařídil, a on způsobil totální zmatek. Jediným důvodem snad mohla být borovička. Říká se sice: o mrtvých jen v dobrém, ale nač zastírat, že měl náš děda kladný vztah k alkoholu. Ale já ho měl rád a on mě taky. Dělal správce otrokovického fotbalového hřiště, a tak možná den předtím prohráli zápas a zapíjeli velký žal. Nebo mu došlo, že klavír se do fotbalové šatny nevejde. Nejspíš si mě už představoval, jak tam hraji fotbalistům na housle jejich oblíbené *Vínečko bílé*. I když zrovna děda by ze mě asi radši měl fotbalistu. Využil každé příležitosti,

aby mě k fotbalu přitáhl. Třeba když měli hrát žáci v zápase Otrokovic proti Kvasicím. Chyběl jim jeden hráč, tak mě děda hned nominoval. Kapitán Mírek Zeman mě tam dokonce osobně dovezl na kole. V tom zápase padl jen jeden gól, a dal jsem ho já. Jediné, co mi kazilo radost, byl fakt, že jsem ho dal rukou. Rozhodčí to zřejmě z přátelství k mému dědovi přehlédl. Jenže mně bylo deset a tížily mě strašné výčitky. Hned druhý den jsem běžel za Mirkem, abych se mu přiznal. Ale on byl nad věcí. Povídá mi: „*A co z toho máš? Hlavně, že jsme vyhráli.*“ Což mi teda moc nepomohlo. Popravdě, dodnes mám trochu černé svědomí. A neulevil mi ani Diego Maradona, který udělal stejný malér o třicet tři let později. Jenže nešlo o čutání žáčků v Kvasicích, ale o čtvrtfinále mistrovství světa. Sváděl to tehdy na Boží ruku. No nevím, já si teda Boží ruku představuji jinak.

S těmi houslemi se to nakonec vysvětlilo a já začal chodit na klavír. Jenže mě to strašně nebavilo. Naštěstí jsem měl moudré rodiče. Měli dost rozumu, aby mě do ničeho netlačili, nesnažili se mě zlomit. Byli až překvapivě velkorysí. Například když zjistili, že nenávidím klavír, šli a koupili mi harmoniku.

Co prosím? Ty jsi nenáviděl klavír?

Pěkně, já taky! Jenže mě jsi nutil cvičit půlku dětství!

No jo, co ti mám říct, doufal jsem, že si ho nakonec oblíbíš stejně jako já. Že ti pomůže proniknout k muzice. Tehdy se ještě nevědělo, že nemáš hudební geny. Předpokládal jsem, že jsi jen líná po mně a nechce se ti cvičit. To byl totiž můj problém, učení mě vůbec nebavilo. Nesnášel jsem otravné stupnice a etudy, mě zajímaly jen písničky. Ty jsem se učil ochotně, jenže v hudebce nás dělali od základů a na to mi chyběla trpělivost. Brzo jsem začal cvičení flákat, na hodiny nechodil včas. Nosil jsem poznámky jednu za druhou.

Zpravidla zněly: Přišel o třicet dva minut později. Přičemž lekce trvala jen třicet minut. Až jednou ztratil pan učitel Zapletal trpělivost a šel si stěžovat řediteli hudební školy panu Valovému. A spolu pak vymysleli chytrý plán. Nechtěli, abych kvůli klavíru zanevřel na muziku, a tak poradili mým rodičům, aby mi pořídili harmoniku, která se líp hodila k mým oblíbeným moravským lidovkám.

On totiž pan učitel vedl také harmonikový soubor svých žáků. Šlo o úctyhodné těleso cirká dvaceti malých hráčů. Nejspíš ve mně viděl potenciálního člena své kapely. A nemýlil se, brzy jsem se k nim přidal. Harmoniku jsem si zamíloval, stal se z ní můj nejmilejší nástroj.

Když se ve vzpomínkách vracím, vidím právě tady první z důležitých křižovatek mé hudební dráhy. Moment, který mě nasměroval, posunul a ovlivnil můj další vývoj. Stejně jako mnohokrát později se objevil člověk, který nenápadně, skoro mimoděk zasáhl. Osoba v podstatě vzdálená, jakoby náhodně kolemjdoucí. Poslaná, aby mým životem prošla a ve správnou chvíli řekla nebo udělala něco určujícího.

Poslaný neboli angelo neboli anděl, tak se takovým bytostem říká. Pár jsem jich taky potkala.

Pan učitel Zapletal byl určitě jedním z nich, měl krásné vlastnosti. Vlídlost, mírnost, byl pořád klidný, přišel mi zvláštní, jiný než ostatní lidé. Později jsem se dozvěděl, že hraje na varhany v místním katolickém kostele. Byl věřící, ale já tehdy nevěděl, co to znamená. Bylo mi šest let, duchovní svět jsem ještě nechápal. Mí rodiče totiž v Boha nevěřili. V případě tatínka je to zvláštní, protože celá jeho rodina na Bohu lpěla. Hodně se modlili, četli si z Bible, chodili na bohoslužby, doma zpívali ze starých kancionálů. Těžko říct, proč se tatínek tak odrodil. Možná ho ovlivnila

maminka, byla totiž totální ateistka. Stejně jako její rodina, děda tak trochu všechno ignoroval a babička byla zapálená komunistka. Vzpomínáš na naši babičku Zítkovou, jak sledovala černobílou televizi a hrozila holí všem imperia-
listům světa? Ona věřila jedině v sílu pokroku.

*Že se ptáš, myslím na ni často. Vždycky, když pleju
záhony nebo stříhám růže, když sklízím česnek, vařím
koprovku. Byla skvělá, mám na ni krásné vzpomínky.*

A pamatuješ, jak chtěla, abychom ji odvezli na hrad za Husákem? Hodlala mu vynadat a udělat tam pořádek. Už ani nevím, čím ji tenkrát naštvál, ale měl štěstí, že jsme jí nevyhověli. Ta by mu dala. Naše babička Zítková byla rázná a nekompromisní, viděla svět černobíle. Dobro bylo dobro, se zlem chtěla bojovat. Patřila ke generaci, která přišla na svět ještě před první válkou, navíc pocházela z chudé Vysočiny. Dospívala v naprosté bídě, měla jedenáct sourozenců. Znali jen válku nebo hospodářskou krizi, žili z ruky do úst. Pak přišli komunisti a s nimi čas budování a rozkvětu. Najednou měl každý práci a střechu nad hlavou, národ nestrádal hladem. Měřeno předchozím stavem šlo o luxus. Život byl rázem jednodušší, lidé ten nebývalý blahobyť přičítali komunistům. Proto na ně nedala dopustit, nemělo smysl se s ní přít. Ale v jádru byla nejkrásnějším člověkem, kterého jsem kdy potkal. Když umírala, dlouho jsem ji objímal a plakal. Trvalo řadu let, než jsem se s jejím odchodem smířil. Na sklonku svého života bydlela u mé maminky, sedávala v rohu pokoje na staré židli. Pokaždé, když jsem tam později přijel a viděl to prázdné místo, bodlo mě u srdce. Nechtěl jsem přijmout, že už tu není.

A chybí nám oběma dodnes. Smutné. Pojd'me raději k něčemu radostnějšímu. Třeba ten tvůj problém, klavír versus harmonika. Vaši prostě šli a koupili další drahý nástroj v naději, že si ho Jiřík tentokrát oblíbí? Trochu nevýchovné, nemyslíš? Zdá se mi, že tě normálně rozmazlovali.

Měli mě rádi a snesli by mi modré z nebe. Což se jim v podstatě povedlo, když mi pořídili harmoniku značky Rigoletto. Měla modrou barvu a krásné perleťové vykládání. Celá se leskla a třpytila, klapky zářily, vypadala fakt nebesky. Marně přemýšlím, čím by mě dnes kdo obdaroval, aby mi udělal takovou radost. Tahal jsem ji frajersky přehozenou přes rameno, jen tak bez obalu. Aby každý viděl, jak je parádní. Bylo mi asi deset a musel jsem s tím velkým osmdesátibasovým břemenem působit legračně.

Ale harmonika je přece složitý nástroj, mnohem náročnější než klavír.

Máš pravdu, ale já se na ni naučil rychle, protože jsem si ji zamiloval. Navíc jsem nezačínal od nuly, zužitkoval jsem základy z klavíru. Největší zásluhy však připisuji pedagogickým schopnostem pana učitele Zapletala. Brzy pochopil, jak na mě. Uměl mě motivovat. Po pár úvodních hodinách přinesl nějaké noty a povídá: „*Tož, Jiříku, toto sa do příště nauč. Za čtrnáct dní vystupujeme v kasárnách, tož to tam vojákom zahraješ.*“ To se mi líbilo, hrát v kasárnách „vojákom“ to bylo něco. Jenže doma jsem zjistil, že je v těch notách jen jakási etuda. Řekl jsem si, že takovou nudu vojákům hrát nebudu. Tak jsem se na zadání vykašlal a hrál jsem si, co mě bavilo. Jenže když přišla další hodina, pan učitel chtěl slyšet, co jsem nacvičil. Nezbylo než zahrát, co umím, a tak jsem vytasil dvě lidovky. Zíral na mě překvapeně, bál jsem se, že mě třeba vyhodí. Ale on se mlčky zvedl a zmizel ve vedlejší místnosti. Chvilku tam štrachal

a pak mi přinesl noty k písničce *Dva šátečky*. Což byla v té době velice slavná polka, hráli ji všude. Dal mi je se slovy: „*Když sa toto naučíš, môžeš hrát v našom harmonikárskom súbo-ru.*“ Těžko popsát, jak jsem byl šťastný. Hned druhý den jsem ty *Dva šátečky* uměl. A umím je dodneška.

Tolik jsi chtěl hrát v kapele?

Jistě, jen si představ tuhle polku v podání dvaceti dětí s harmonikami. Byla to síla a já si najednou připadal jako opravdický muzikant. Navíc se mi každá novinka velice hodila. V té době byl můj život jedno nekončící vystoupení, hrál jsem a zpíval všude. Na oslavách narozenin, na svatbách, na pohřbech, u táboráků, o přestávkách ve škole. Při tak velkém zájmu potřebuješ pestrý repertoár, pět šest písniček ti nestačí. Skladby, které měly šanci na úspěch, jsem nacvičoval moc rád. Třeba tesklivou písničku *Dobrou noc Vám*, s tou jsem taky bodoval. ... *Dobrou noc vám, kterým doma na oči sen padá, dobrou noc vám, kterým na cestu slunko zapadá, dobrou noc vám přes modravé hory posílám, dobrou noc vám, které rád mám.* No a pak mě začalo inspirovat rádio, učil jsem se písničky, které se hodně hrály. Nejen lidovky, ale taky Simonovou, Chladila a samozřejmě Suchého a Šlitra.

Nejspíš první fotka z mého života

Tatínek mě velice miloval

Měl jsem radostné dětství

Já a můj bubeníček na klíček

Moje krásná maminka a zamilovaný tatínek

Maminka a její sestra Věra. Jejich krásné dvojhlasy mi dodnes znějí v uších

Náš velký harmonikový soubor

Naše otrokovická základka

II.

Mít svého velitele

*Zní to jako ideální dětství, milující rodina, zájem,
obdiv a hudba. Jenže pak se to zvrtno.*

Víš, já chci vzpomínat v dobrém, smutky jsem nechal za sebou. Zažil jsem ztrátu i příkoří, ale hořkost si s sebou životem nevláčím. Každý životní příběh má své temnější stránky, v mém případě došlo k obratu, když mi bylo devět. Rodiče se rozešli za dost dramatických okolností. Maminka se zamilovala do jiného muže a dala nové lásce přednost před vším ostatním. I přede mnou. Zůstal jsem s tatínkem. Možná by vše dopadlo jinak, kdyby jí nedali nůž na krk. Stála proti ní celá rodina, včetně její matky, mojí babičky. Otec řekl u soudu, že pokud chce odejít, tak jediné beze mě. Musela si vybrat. Nebyl jsem těch situací ušetřen, ještě jsem ničemu nerozuměl, ale bylo mi to líto. Navíc se vše odehrávalo takříkajíc na otevřené scéně, Otrokovice jsou malé a každý tam zná každého. Tatínek byl respektovaná osobnost, maminka nepřehlédnutelná kráska a příčinou krachu jejich manželství byl nejlepší hráč místního fotbalového mužstva. Rozvod byl tehdy zcela mimořádnou událostí, takže skandál byl okamžitě na světě.

Pod tíží těch událostí došlo v rodině k velkým změnám. Do našeho bytu se přistěhovala babička Zítková, aby tatínkovi ve složité situaci pomohla. Chtěla selhání své dcery odčinit, postarat se o nás a nahradit mi matku. Což můj racionální tatínek přijal jako krizové řešení a začal se aktivně poohlížet po nové životní partnerce. Po ženě, která bude

ochotna vzít si rozvedeného chlapa s malým klukem. Podal si v tom smyslu inzerát, ale zájemkyně se nehrnuly. Myslím, že vybíral jen z jedné odpovědi, a podle toho dopadl.

Moje nevlastní matka se chopila mé výchovy pevně, chtěla ze mě doslova vytřískat to nejlepší. Jejím hlavním výchovným prostředkem byla tvrdost. Fackovala mě za každý sebemenší prohřešek. Když jsem přišel pozdě domů, přinesl špatnou známku, nesplnil nějaký úkol.

O co jí, do háje, šlo?

Už to dávno přebolelo, všechno je pryč. Nehledal jsem vysvětlení, těžko porozumíš člověku, který je tvrdý k dítěti. Spíš se zamýšlím, proč si vybrala právě klavír a angličtinu. S těmi mě mordovala do úmoru. Asi ze mě chtěla vycepovat anglicky hovořícího klavírního mistra. Nedocílila ani jednoho, škoda. Angličtinu jsem v životě mnohokrát postrádal a na klavír hraji průměrně. Kdyby volila vlídnější prostředky, mohla mi pomoci a já bych jí dnes za hodně vděčil.

Neměl jsem ji rád, to přiznávám. Největší radost mi udělala, když špatně schovala své vysvědčení z obchodní akademie. Hrozně si na svém vzdělání zakládala, často zmiňovala, že má vystudovanou „akádu“. No a já jednou našel její skříň. Objevil jsem, že měla hned v prvéku tři čtyřky. Já byl tak šťastný, skákal jsem na gauči a mával tím lejtrem. „*Jé, dívejte, má tři čtverky, Akáda má tři čtverky.*“ Myslím, že to skončilo fackami.

Proč nezasáhl tvůj hodný tatínek? Jak to, že se tě nezastal?

Nic mu nezalívám, byl příliš mírný a smírlivý, neuměl si situaci čelit. Neúspěch prvního manželství ho poznamenal, on totiž maminku velmi miloval. Myslím, že mu zlomila srdce, že spolu s ní odešla jeho sebedůvěra. Své druhé ženě pak už jen ustupoval. Navíc se brzy narodily mé dvě